

Ένα ταξίδι ζωής στον εθελοντισμό

Συνέντευξη

ΜΕ ΤΟΝ Σταύρο Ολύμπιο

ΤΗΣ Δρ. Ολίβιας Πατσαλίδου

Σε μια ιδιαίτερα συγκινητική συνέντευξη ο Σταύρος Ολύμπιος **μιλά για πρώτη φορά για τη ζωή του** στο Περιοδικό «Εθελοντισμός & Κοινωνία». Μας ταξιδεύει σε άλλες εποχές, σημειώνοντας τα βιώματα, τις στιγμές και τις δυσκολίες και πώς αυτές έχουν χαράξει την προσωπική του πορεία και διαμορφώσει τον χαρακτήρα και την προσωπικότητά του αλλά και συνέβαλαν στην πηγαία ανάγκη για κοινωνική δράση. Η 'ιστορία ζωής' του, γεμάτη από πράξεις ανθρωπιάς και έργα προσφοράς στον συνάνθρωπο, αναβιώνει ιστορικές στιγμές με έντονο το στίγμα της αλληλεγγύης και των αγώνων για την ευημερία και την ελευθερία. Η αφήγηση της 'ιστορίας ζωής', κουβαλάει ως ρυθμικός σκοπός, τη νοσταλγία για τον εθελοντισμό άλλων καιρών, τότε που οι άνθρωποι παρά τον πόνο και τη δυστυχία, ότι σκέφτονταν το έκαναν πράξη, χωρίς περιορισμούς, μόνο από αγάπη και με γνώμονα το κοινό καλό.

Ο Σταύρος Ολύμπιος βοήθησε με ανιδιοτέλεια όσους ανθρώπους είχαν ανάγκη και πέρασαν από τη ζωή του, κάτι το οποίο δεν ανέφερε όμως καθόλου στην αφήγηση του. Επισημαίνοντας αυτή τη σημαντική πτυχή του χαρακτήρα και της προσωπικότητάς του παραθέτουμε πιο κάτω την 'ιστορία της ζωής του'.

Η συνέντευξη, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 11, 12 και 16 Νοεμβρίου του 2020, βασίστηκε στην τεχνική της μη δομημένης ποιοτικής συνέντευξης και καταγράφεται ως αφήγηση για παρουσίαση της πορείας της ζωής του Σταύρου Ολύμπιου στον εθελοντισμό.

ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ ΣΤΗ ΛΑΡΝΑΚΑ ΤΟ 1936. Η καταγωγή του πατέρα μου είναι από το χωριό Λύμπια (Ολύμπιον) εξού και το επίθετο της οικογένειας (Ολύμπιος). Ο πατέρας μου εργαζόταν στη Λάρνακα σε εργοστάσιο που επεξεργάζονταν δέρματα και η μητέρα μου ήταν οικοκυρά. Μεγάλωσα με άλλα 5 αδέρφια.

Οι πιο έντονες αναμνήσεις της παιδικής του ηλικίας:

Ο θόρυβος των οχημάτων με τους στρατιώτες που θα πολεμούσαν στον 2ο παγκόσμιο πόλεμο: Όταν ήμουν 4 χρονών, η μητέρα μου μας πήρε στη Λεωφόρο Μακαρίου στη Λεμεσό, όπου θα περνούσαν στρατιωτικά οχήματα των Άγγλων για να πάνε στο Λιμάνι, μεταφέροντας τους στρατιώτες μας για τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο. Ανάμεσα σε αυτούς ήταν και ο πατέρας μου. Ο θόρυβος των οχημάτων ήταν εκκωφαντικός η ώρα 4 το πρωί...

Όταν ο πατέρας του έφυγε για να πολεμήσει: Μετακομίσαμε με τη μητέρα και τα αδέρφια μου στα Λύμπια για

να είμαστε υπό την προστασία των αδελφών του πατέρα μου. Δύσκολα χρόνια, όμως με τον μισθό του στρατιώτη μας, του πατέρα μου, δεν είχαμε μεγάλες στερήσεις. Δεν είχαμε καθόλου νέα του πατέρα μου. Όταν στην πλατεία του χωριού έδειχναν στον τοίχο, τα 'επίκαιρα' (τα νέα του πολέμου) με σκηνές στρατιωτών, εμείς αφελώς προσπαθούσαμε να αναγνωρίσουμε τη μορφή του πατέρα μας.

Η φτώχεια και η αλληλοβοήθεια στο χωριό: Θυμάμαι τη μητέρα μου να πηγαίνει σε διπλανά σπίτια για να 'κόψουν' τον τραχανά μαζί με τις γειτόνισσες, επειδή ήθελε πολλά χέρια για να γίνει. Θυμάμαι τις σταφίδες, είτε τα λεγόμενα 'κιοφτέρια' που μας έβαζε στην τσέπη η μητέρα μας για το σχολείο. Εάν ένα παιδί δεν είχε στα χέρια του σταφίδια ή 'κιοφτέρια', τότε εμείς μοιραζόμασταν το 'γλυκό' μας. Άλλες εποχές τότε. Εμείς, 6 παιδιά, φορούσαμε ο πιο μικρός τα ρούχα του μεγαλύτερου. Δεν πετούσαμε ρούχα. Όλοι γύρω από το τραπέζι (τον τσέστο) τρώγαμε το φαγητό, όσπριο ως επί το πλείστο, ή αυγό από τις κότες που είχαμε όλοι στην αυλή. Όταν υπήρχε μια πυρκαγιά όλο το χωριό έτρεχε για να βοηθήσει. Ήταν η εποχή της μεγάλης φτώχειας, ο κόσμος τρεφόταν από αυτά που παρήγαγε. Τα παντοπωλεία ήταν ελάχιστα και πωλούσαν κάποιες εισαγόμενες κονσέρβες. Το κάθε σπίτι είχε τον φούρνο του για να ψήσει τα ψωμιά για όλη την εβδομάδα. Ανταλλάζαμε και είδη. Ο βοσκός έδινε χαλούμι για να πάρει λάδι. Στους φτωχούς που περνούσαν από τα σπίτια, τους βάζαμε μία 'κόρτα' ψωμί στη ρούχνη τσάντα που κουβαλούσαν. Η φτώχεια, η απουσία του πατέρα για 4 χρόνια, η καθημερινή

Οικογένεια Σταύρου Ολύμπιου (πριν την αναχώρηση του πατέρα του για τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο). Ο Σταύρος Ολύμπιος είναι το μικρό παιδάκι που είναι ανάμεσα στους γονείς)

αλληλοβοήθεια στο χωριό, με έχουν πιστεύω επηρεάσει από πλευράς θα έλεγα αντιλήψεως των πραγμάτων. Από μικρός είχε εμφυτευθεί μέσα μου το πνεύμα της αλληλοβοήθειας. Έχω αυτές τις εικόνες στο μυαλό μου, που για μένα, έχουν μεγάλη σημασία πλέον σήμερα, αφού αντιλαμβάνομαι καλύτερα πώς συνθλιβόταν ο ατομισμός των ανθρώπων και πώς πρυτάνευε το πνεύμα της κοινότητας και της αλληλοβοήθειας.

Η ζωή στη Λεμεσό. Εμφανής τότε η ταξική διαφορά μεταξύ φτωχών και πλουσίων: Όταν μετακομίσαμε στη Λεμεσό, στον Άγιο Νικόλαο, για να είμαστε υπό την προστασία των αδελφών της μητέρας μου, ενοικιάσαμε βοηθητικά σε ένα σπίτι και εγώ μεταγράφηκα στη 2α Αστική Λεμεσού (δημοτικό). Τελειώνοντας την 6η τάξη το 1948, μου απονεμήθηκε το πρώτο βραβείο καλύτερου μαθητή της τάξεως, εξίσου με τον αείμνηστο φίλο ψυχίατρο τον Χριστόδουλο Μέση. Η οικογένεια μου, αντί στο γυμνάσιο, με έγγραψε στην πεντατάξια Εμπορική Ακαδημία Λεμεσού, για να τελειώσω ένα χρόνο νωρίτερα και να μπορώ άμεσα να εργαστώ, για λόγους οικονομικούς. Όταν στην 2η τάξη η οικογένεια μου δεν μπορούσε να πληρώσει τα διδάκτρα (τις 2 λίρες) ο τότε διευθυντής, με έστειλε σε ένα πλούσιο κύριο της Λεμεσού. Δεν θα ξεχάσω που ανέβηκα μια ψηλή σκάλα και ο κύριος αυτός μου είπε «θα πάρεις αυτό το δώρο (2 λίρες) από μένα και να συνεχίσεις να είσαι καλός μαθητής». Δυνατή ανάμνηση της ζωής μου. Ένοιωσα τι σημαίνει να σε βοηθούν. Τα διαλείμματα, όταν έρχονταν πλανόδιοι πωλητές και επειδή δεν είχα χρήματα να αγοράσω κάτι, ένας συμμαθητής μου, από εύπορη οικογένεια, πάντα με κερνούσε κάτι και εγώ τον βοηθούσα στα μαθήματά του.

Θυμάμαι τις διαδηλώσεις μας κατά του αποικιακού καθεστώτος, όπου όλοι οι μαθητές συμμετείχαμε. Στον ελεύθερο μας χρόνο παίζαμε παιχνίδια της εποχής στις αλάνες. Μαζευόμαστε νωρίς σπίτι επειδή δεν υπήρχε έντονος ηλεκτροφωτισμός. Στο δημοτικό και στην Εμπορική Ακαδημία διάβαζα με το φως της λάμπας του πετρελαίου. **Οι Επιτροπές Κυριών και η Φιλανθρωπία:** Ως μαθητής των κατηχητικών σχολείων θυμάμαι τις Επιτροπές Κυριών οι οποίες βοηθούσαν, με τρόφιμα ή με ρούχα, τα άπορα παιδιά των κατηχητικών. Στοιχεία φιλανθρωπίας σε άλλη οργανωμένη βάση δεν μπορώ να θυμηθώ. Ξέρω όμως ότι υπήρχαν φιλάνθρωποι/πλούσιοι που έκαναν αφανώς φιλανθρωπίες σε άπορες οικογένειες.

Η συμβολή του Αρχιεπισκόπου Κύπρου Μακαρίου Γ' στις σπουδές του: Το 1951, μου απονεμήθηκε το πρώτο βραβείο (3 λίρες) σε διαγωνισμό εκθέσεως ιδεών μεταξύ των μαθητών των κατηχητικών σχολείων της Λεμεσού, με θέμα «Ευσέβεια εστί τιμιωτέρα λίθων πολυτίμων». Με το βραβείο αγόρασα το πρώτο μου μακρύ παντελόνι. Ο κατηχητής μου με πήρε στο γραφείο του Αρχιεπισκόπου Κύπρου Μακαρίου Γ' και του είπε θυμάμαι: «Μακαριότατε αυτό το παιδί είναι καλός μαθητής αλλά είναι άπορος και παρακαλώ να τον βοηθήσετε να σπουδάσει». Ο Μακάριος με ρώτησε: «Πηγαίνεις να σε στείλω στη Χάλκη; Έχει λύκειο και πανεπιστήμιο». Απάντησα καταφατικά χωρίς να ξέρω τί ή πού είναι η Χάλκη. Τότε ο Μακάριος έγραψε σε ένα χαρτί '10 λίρες' με τις οποίες αγόρασα τα ρούχα και το εισιτήριό μου για το πλοίο (ένα τουρκικό πλοίο) με δρομολόγιο Λάρνακα-Κωνσταντινούπολη. Επί μία εβδομάδα ταξίδευα κατάστρωμα (χωρίς καμπίνα) με ένα καλό τρόφιμα και με μία καρέκλα που μου έφτιαξε ο πατέρας μου.

Τα 'μαθήματα' και οι εμπειρίες από τις σπουδές του: Έτσι διέκοψα την Εμπορική Σχολή και το 1951 σε ηλικία

15 χρονών, συνέχισα την εκπαίδευσή μου στην Ιερά Θεολογική Σχολή της Χάλκης, η οποία διατηρούσε Λύκειο και Θεολογική Σχολή και λειτουργούσε ως Ιερά Μονή της Αγίας Τριάδος με όλο το τυπικό και τον τρόπο ζωής μιας Μονής. Η μόνη μας έξοδος ήταν την Κυριακή για να πάμε στην πόλη (την Κωνσταντινούπολη), όπου οι Έλληνες συνήθιζαν να μας φιλοξενούν στο σπίτι τους για να μας προσφέρουν ένα γεύμα. Το Πατριαρχείο επίσης κάθε Κυριακή μεσημέρι πρόσφερε γεύμα και στους μαθητές και σε άπορους. Αρκετές Κυριακές τρώγαμε στην τράπεζα του

Πατριαρχείου με άγνωστους φτωχούς ανθρώπους.

Πολλές οι αναμνήσεις. Όταν φίλησα το χέρι του τότε Οικουμενικού Πατριάρχη Αθηναγόρα, με ρώτησε, επειδή ήμουν ο πιο μικρός: «Τώρα Σταύρο που ήρθαμε στη Σχολή ποιον δεν πρέπει να ντροπιάσουμε; Και εγώ αυθόρμητα του είπα: «τον εαυτόν μας και το Θεό». Μου απάντησε «Μπράβο, μπράβο, μπράβο». Ερχόταν και ένας χότζας καθηγητής για να μας διδάξει την τουρκική γλώσσα. Επειδή έκρινε ότι ήξερα λίγο περισσότερα τουρκικά, με έβαζε να μεταφράζω κάποιες φορές αυτά που έλεγε. Όταν

Μαθητής στο Λύκειο της Χάλκης, 1953.

δεν καταλάβαινα, μετάφραζα ότι ήθελα!

Πώς 'γλίτωσε' από τις κακοποιήσεις, που δυστυχώς υπέστησαν οι μαθητές της Σχολής: Το καλοκαίρι του 1955 ήρθα στην Κύπρο για διακοπές. Στις 5-6 Σεπτεμβρίου έγιναν στην Κωνσταντινούπολη τα γνωστά 'Σεπτεμβριανά'. Πολλές οι καταστροφές, οι λεηλασίες και οι κακοποιήσεις των Ελλήνων. Οι Τούρκοι έφτασαν μέχρι τη Χάλκη και μπήκαν και στη Σχολή μας. Κακοποίησαν τα παιδιά που βρίσκονταν στη Σχολή. Με έψαξαν και εμένα ονομαστικά. Ρώτησαν: «Που είναι ο 'Ισταύρος'» (Οι Τούρκοι πάντα έβαζαν ένα άρθρο μπροστά από τα Ελληνικά ονόματα). Αν ήμουν εκεί ...

Έρανοι για τον Αγώνα του 1955-1959: Αφού ήταν αδύνατο πλέον να επιστρέψω στη Χάλκη, μεταγράφηκα στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ως άπορος φοιτητής έμεινα για ένα διάστημα στο οικοτροφείο του Μητροπολίτη Παντελεήμονα Φωστίνη. Τα γεγονότα του 1955-1959 με βρήκαν στην Αθήνα. Μία εποχή έντονων διαδηλώσεων εναντίον των Άγγλων όπου ως φοιτητής ήρθαμε αρκετές φορές σε σύγκρουση με την Αστυνομία. Κάναμε όμως εράνους, εκδίδαμε ημερολόγιο και στέλναμε τα χρήματα στην Κύπρο για να βοηθήσουμε τον Αγώνα. Ήμουν ενεργό μέλος της οργάνωσης των Κυπρίων Φοιτητών.

Ίδρυση πρωινού συσσιτίου και των Κοινωνικών Ομίλων: Πήρα το πτυχίο μου το 1959. Διορίστηκα ως καθηγητής, το Σεπτέμβριο, στην Τεχνική Σχολή Λεμεσού, η οποία μόλις είχε παραδοθεί από την Αγγλική Διοίκηση στο Ελληνικό Εκπαιδευτικό Συμβούλιο. Από τα πρώτα μελήματά μου ήταν να δημιουργήσω πρωινό συσσίτιο για τα παιδιά που έρχονταν από τα χωριά με τα λεωφορεία. Με ένα καθηγητή πηγαίναμε από τις 7 το πρωί στο σχολείο για να αλείψουμε σε φέτες ψωμιού, μαργαρίνη και μαρμελάδα (που μας πρόσφεραν διάφοροι φιλάνθρωποι). Τις απλώναμε σε τραπέζια και τις έπαιρναν οι άποροι μαθητές πριν να

μπουν στην τάξη. Ίδρυσα και τον πρώτο Κοινωνικό Όμιλο στο σχολείο, ο οποίος ασχολείτο με τα φιλανθρωπικά (μαζεύαμε χρήματα, τρόφιμα, ρούχα) για να βοηθήσουμε άπορους μαθητές ή οικογένειες και τις πολιτιστικές εκδηλώσεις (θέατρα) για να μαζέψουμε χρήματα για τους φιλανθρωπικούς μας σκοπούς. Κάποια έξοδα καλύπτονταν και από εισφορές οικογενειών εύπορων μαθητών.

Καιρός έντονης φιλανθρωπικής δράσης και συντονισμού: Ως υπεύθυνος των κατηχητικών σχολείων, από το 1959, συνεργαζόμουν με τις κυρίες της Φιλόπτωχου Αδελφότητας της ενορίας της Αγ. Ζώνης Λεμεσού και τις Κυρίες των Κατηχητικών, οι οποίες μέσα από φιλανθρωπικές δράσεις στήριζαν τους άπορους μαθητές.

Το 1965 μετατέθηκα στο 2ο Γυμνάσιο Λεμεσού και το 1973 προάχθηκα σε βοηθό διευθυντή στο Λανίτειο Γυμνάσιο. Συνέχισα το θεσμό των Κοινωνικών Ομίλων και με επιστολή μου στο Υπουργείο Παιδείας ζήτησα την αποστολή εγκυκλίου για να δημιουργηθούν Κοινωνικοί Όμιλοι σε όλα τα σχολεία, θεσμός που συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Το 1973, όταν ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος Γ', ως τοποτηρητής του Μητροπολιτικού Θρόνου Λεμεσού, με διόρισε διευθυντή της Θρησκευτικής Διαφωτίσεως της Ιεράς Μητροπόλεως Λεμεσού, είχα υπό την ευθύνη μου τις Φιλόπτωχους και τα κατηχητικά που λειτουργούσαν στην πόλη και επαρχία Λεμεσού. Εν το μεταξύ είχα τότε αναμιχθεί και στον εθελοντισμό της Λεμεσού. Υπήρχαν δύο σώματα συντονισμού των εθελοντικών οργανώσεων της Λεμεσού, το Αστικό Συμβούλιο που συμμετείχαν οι οργανώσεις της πόλης με Πρόεδρο ένα δημοτικό σύμβουλο και το Επαρχιακό Συμβούλιο με Πρόεδρο τον Έπαρχο, στο οποίο μετείχαν οι εθελοντικές οργανώσεις τις υπαίθρου. Μετείχα στο Αστικό Συμβούλιο. Προσπάθησα και πέτυχα να ενοποιήσω τα δύο σώματα, δημιουργώντας το Επαρχιακό Συμβούλιο Ευημερίας (το σημερινό Επαρχιακό Συντονιστικό Συμβούλιο Εθελοντισμού Λεμεσού), στο οποίο υπηρετώ ως Πρόεδρος από τη σύσταση του μέχρι σήμερα (2020). Ακολούθησε η σύσταση του Παγκύπριου Συμβουλίου Ευημερίας, του γνωστού σήμερα Παγκύπριου Συντονιστικού Συμβουλίου Εθελοντισμού, στο οποίο συμμετείχα ως εκπρόσωπος του Επαρχιακού της Λεμεσού και ακολούθως υπηρετήσα από τη θέση του Προέδρου από το 1998 μέχρι το 2018.

Η δράση πριν και μετά την εισβολή: Κατά τη διάρκεια του πραξικοπήματος απουσίαζα με τη σύζυγο μου από την Κύπρο γιατί συνόδευα ομάδα Κυριών των Φιλοπτώχων και των Κατηχητικών Σχολείων στους Αγ. Τόπους. Εκεί άκουσα για το πραξικόπημα. Καταφέραμε να επιστρέψουμε με την τελευταία πτήση που ήρθε στο αεροδρόμιο Λευκωσίας πριν την εισβολή και δεν θα λησμονήσω ποτέ τις αιματοβαμμένες πόρτες του αεροδρομίου που ανοιγόκλειναν. Το πρώτο τηλεφώνημα που πήρα ήταν από τον Διάκο του Μητροπολίτη Λεμεσού ο οποίος μου είπε: «Φύγε αμέσως από τη Λεμεσό γιατί αυτοί που συνέλαβαν τον Μητροπολίτη, άκουσα που του είπαν, συλλάβαμε και τον Ολύμπιο», κάτι που δεν έγινε, αλλά το είπαν για να του σπάσουν το ηθικό. Πήγα στις Πλάτρες που ήταν τα παιδιά μου μαζί με τη γιαγιά τους, όπου έπρεπε να παρουσιάζομαι καθημερινά στον αστυνομικό σταθμό των Πλατρών γιατί ήμουν υπό παρακολούθηση. Μετά από δύο μέρες έγινε η εισβολή. Έζησα όπως όλοι τον τρόπο και την αγωνία. Μετά από μερικές μέρες κατέβηκα στη Λεμεσό για να προσφέρω βοήθεια και να συντονίσω τους εθελοντές, διότι άρχισαν να καταφθάνουν στη Λεμεσό οι πρόσφυγες.

Στη Λεμεσό, δραστηριοποιήθηκαν όλες οι οργανώσεις

μέλη του Επαρχιακού Συμβουλίου Ευημερίας Λεμεσού, οι Φιλόπτωχοι, οι Κυρίες των κατηχητικών και άλλοι. Αντίστοιχη μεγάλη προσπάθεια υπήρχε σε όλες τις πόλεις με καταλυτικό το ρόλο του νεοσύστατου Παγκύπριου Συμβουλίου Ευημερίας. Η μεγάλη ανάγκη προέκυψε μετά την έλευση των προσφύγων. Περιερχόμουν τους συνοικισμούς για να μιλήσω στον κόσμο, είτε σε μεγάλες σκηνές που μεταβλήθηκαν σε εκκλησίες ή σε ανοικτούς χώρους. Γύριζα, θυμάμαι, όλη τη Λεμεσό για να βρω ένα 'ρίμς' για να το κτυπούν με ένα σφυρί ως καμπάνα στη σκηνή/εκκλησία στο συνοικισμό Κολοσσίου. Μέλημά μας ήταν να τονώσουμε το φρόνημα του κόσμου που ερχόταν ταλαιπωρημένος και νηστικός. Στεναχωριέμαι...που τα σκέφτομαι. Δεν κοιμόμασταν, ήταν τόσες οι ανάγκες, από τον ένα καταυλισμό στον άλλο. Είχε δημιουργηθεί βέβαια και η Υπηρεσία Μέριμνας που βοηθούσε και υποστηριζόταν από τη βοήθεια εκατοντάδων εθελοντών. Μέλημά μας ήταν και η δημιουργία υπηρεσιών στις κοινότητες. Αρχικά υπήρχαν 7 Συμβούλια Κοινωνικής Ευημερίας (ΣΚΕ) στη Λεμεσό (τα γνωστά σήμερα Συμβούλια Κοινοτικού Εθελοντισμού). Πετύχαμε στην πορεία να δημιουργήσουμε 40 ΣΚΕ. Μεγάλες εποχές... γυρίζαμε τα χωριά για να ιδρύουμε νέα ΣΚΕ με το στενό συνεργάτη Χρίστο Παπαδόπουλο και άλλους αγαπητούς εθελοντές αλλά και συνεργάτες του Τμήματος Ευημερίας.

20 χρόνια Πρόεδρος του ΠΣΣΕ, μία μεγάλη πορεία: Τι να θυμηθώ από τη μεγάλη αυτή και πολυσχιδή πορεία. Το εθελοντικό κίνημα ευτύχησε να έχει πρώτο Πρόεδρο τον μακαριστό Μιχαλάκη Τριανταφυλλίδη και μέλη ανθρώπους με αληθινά αισθήματα αγάπης για τον συνάνθρωπο. Προσκαλώ τον καθένα να ανατρέξει στο Λεύκωμα του ΠΣΣΕ που καταγράφει τη δράση και την πορεία του από το 1973 μέχρι το 2013. Το Λεύκωμα είναι, θα έλεγα, μία πρόκληση δημιουργίας πολλών συναισθημάτων και

Η 'ιστορία ζωής' του Σταύρου Ολύμπιου γεμάτη από πράξεις ανθρωπιάς και έργα προσφοράς στον συνάνθρωπο, με έντονο το στίγμα της αλληλεγγύης και των αγώνων για την ευημερία.

καταφύγιο αναμνήσεων, αλησμόνητων στο χρόνο. Εδώ θα βρείτε την ιστορία του ΠΣΣΕ και τι έχουμε πετύχει για τη νομική κατοχύρωσή του, στον συντονισμό και στην ενίσχυση της λειτουργίας των οργανώσεων, στην επίλυση προβλημάτων και αναγκών, στη διαμόρφωση πολιτικών με τις παρεμβάσεις μας, στην εκπαίδευση του ανθρώπινου δυναμικού και των εθελοντών των οργανώσεων, στη διαχείριση των εθελοντών μέσω του Σώματος Εθελοντών, στη στήριξη των ευάλωτων ομάδων μέσα από πρωτοποριακές εκστρατείες και τόσα άλλα.

Καταλήγοντας, να αναφέρω ότι στη ζωή μου είχα τρεις μεγάλες αγάπες: την εκκλησία, την εκπαίδευση και τον εθελοντισμό.